Hetedik üzenet

A megmentés Szerzője (Kapitánya) és az Előfutár sok fiat vezet dicsőségbe a kárpiton belülre történő belépés és a táboron kívülre történő kimenetel által

Igeolvasmány: Héb 2,10-11; 6,19-20; 13,13

I. Isten örökkévaló célja, hogy sok fiat dicsőségbe vigyen:

A. Isten az Ő dicsőségére teremtett, alkotott, sőt készített minket, amely dicsőség Istennek a kifejeződése, a kifejeződő Isten; a legmagasabb szolgálat, amit Istennek nyújthatunk, hogy dicsőségben kifejezzük Őt – Ésa 43,7; 1Kor 6,20; 10,31; 2Kor 3,8-9. 18; 4,1. 5; 2Móz 40,34.

B. Istennek örökkévaló szándéka, hogy Önmagát testületi módon kifejezze a Ő megváltott népén keresztül – 1Móz 1,26; Ef 3,16-17. 21.

C. Az Új Jeruzsálem, miután rendelkezik Isten dicsőségével, Istennek a testületi kifejeződése:

1. Isten mint a világosság a Bárányban mint a lámpásban és a Bárányon mint a lámpáson keresztül ragyog, és végül az egész városon át ragyog, ami azt idézi elő, hogy a város Istennek Magának a látszatát hordozza – Jel 21,10-11. 18. 23; 4,3.
2. Amikor az Új Jeruzsálemre nézünk, akkor Isten kifejeződését látjuk – a lámpásban lévő világosságot, amint a jáspison át ragyog.

D. Krisztus a Szerzője (a Kapitánya) a dicsőségbe tartó teljes megmentésünknek – Héb 2,3. 10:

1. Jézus volt az isteni dicsőség magja – a földbe hullott, hogy meghaljon, és felnövekedett, hogy dicsőségben virágozzon feltámadásban – Jn 12,23-24; Lk 24,26; 1Kor 15,36. 43a.
2. A felnövekedése által az Ő egész lénye, beleértve az Ő emberi mivoltát és az emberi természetét, bekerült Isten dicsőséges kifejeződésébe.
3. Ő az „Ember a dicsőségben", az Ember Isten kifejeződésében, sőt az Ember, aki Isten kifejeződése, Isten dicsősége – 505. ének [szó szerinti ford.]

E. A Szerzőként, a Kapitányként, az Úttörőként, az Előfutárként (Héb 6,20), Krisztus élen járt, hogy belépjen a dicsőségbe, és mi, az Ő követői, ugyanazt az utat járjuk, hogy bejussunk ugyanabba a dicsőségbe, amelyet Isten elrendelt a számunkra (1Kor 2,7; 1Thessz 2,12).

F. A megmentés Szerzője (Kapitánya), az Ember a dicsőségben, az Ember, aki Isten dicsősége, nem más, mint a dicsőség magja a bensőnkben – Kol 1,27; 1Jn 3,9:

1. A Megmentőnk élen járt, hogy kiharcolja az utat a dicsőségbe; az egész élete egy küzdelem folyamata volt a dicsőségért – Lk 12,49-50.
2. A dicsőség magjának növekedése a bensőnkben egy küzdelem folyamata.
3. A dicsőség az isteni elemnek a bensőnkből történő kivirágzását jelenti.
4. A dicsőség, amelybe be fogunk lépni, nem más, mint az isteni elemnek a dicsősége, amely elem magként el lett vetve belénk – 2Thessz 1,10.

G. Dicsőségbe, Isten kifejeződésébe, a szenvedés folyamata révén nyerünk megmentést; minden szenvedésünk segít nekünk a Sionra tartó ösvények mentén, hogy átformáljon minket dicsőségről dicsőségre azért, hogy Krisztus dicsőséges menyasszonyává válhassunk – Héb 10,32-35; 2Kor 4,16-18; Zsolt 84,5-7; 2Kor 3,18; Róm 8,17-18. 21.

H. Krisztus mint a megmentésünk Szerzője (Kapitánya) azáltal teljesíti a kötelességét, hogy dicsőségbe vezessen minket, hogy Ő a mi Főpapunk, aki imádkozik értünk, és belénk szolgálja Istent – Héb 2,16-18; 7,25; 8,2.

I. Krisztus mint a megmentés Szerzője (Kapitánya) sok fiat vezet dicsőségbe, Isten testületi kifejeződésébe, azáltal, hogy organikusan megmenti őket megszentelés útján; ezt az isteni megszentelést a szellemünkben lévő megszentelő Szellem viszi véghez – 2,10-11; Ef 1,4-5; 1Thessz 5,23; Róm 5,10; 15,16; Ef 5,26:

1. Az isteni megszentelés az isteni fiúság végett nem más, mint az isteni ökonómia középpontja és az Újtestamentumban lévő kinyilatkoztatás központi gondolata.
2. Az isteni megszentelés a tartózsinór az isteni ökonómia véghezvitelében, hogy „megfiúsítson" minket istenien, Isten fiaivá téve minket, hogy ugyanolyanná válhassunk, mint Isten az Ő életében és természetében (de az Istenségében nem), hogy így Isten kifejeződése lehessünk:
   a. A kereső megszentelés, a kezdeti megszentelés, megtérésre vezet, hogy visszavigyen minket Istenhez – 1Pt 1,2; Lk 15,8-10. 17-21.
   b. A megváltó megszentelés, a helyzeti megszentelés, Krisztus vére által történik meg, hogy áthelyezzen minket Ádámból Krisztusba – Héb 13,12.
   c. Az újjászülő megszentelés, a hajlami megszentelés kezdete, megújít minket a szellemünkből, hogy minket, a bűnösöket, Isten fiaivá tegyen – 2Kor 5,17; Jn 1,12-13.
   d. A megújító megszentelés, a hajlami megszentelés folytatása, megújítja a lelkünket az értelmünktől kezdve a lelkünk minden részén át, hogy a lelkünket Isten új teremtésének részévé tegye – Róm 12,2b; Ef 4,23; Gal 6,15.
   e. Az átformáló megszentelés, a naponkénti megszentelés, Krisztus elemével „metabolikusan" újraépít minket az alkatunkban, hogy egy új alkotmánnyá tegyen minket Krisztus organikus Testének részeként – 2Kor 4,16; 1Kor 3,12.
   f. Az áthasonító megszentelés, a formáló megszentelés, a dicsőséges Krisztus képére formál minket, hogy Krisztus kifejeződésévé tegyen minket – Róm 8,28-29; 2Kor 3,18.
   g. A megdicsőítő megszentelés, a kiteljesítő megszentelés, megváltja a testünket annak elváltoztatása által, hogy teljesen és dicsőségben Krisztus kifejeződésévé tegyen minket – Fil 3,21; Róm 8,23.

II. A Héberekhez írt levél célja, végső konklúziója, hogy mi lépjünk be a kárpiton belülre, és menjünk ki a táboron kívülre – 6,18b-20; 13,13; 549. ének:

A. Amikor belépünk a kárpiton belülre, akkor az azt jelenti, hogy belépünk a Szentek Szentjébe, ahol az Úr dicsőségben trónol, és amikor kimegyünk a táboron kívülre, akkor az azt jelenti, hogy kijövünk a vallásból, amelyből az Urat elutasítással kivetették:
   1. A tábor a vallás szervezetét jelképezi, amely földi és emberi.
   2. Minden vallás emberi szervezet és földi tartomány, amely távol tartja az embereket Isten ökonómiájától.

B. A szellemünkben kell lennünk, ahol – tapasztalati értelemben – a gyakorlati Szentek Szentje van ma, és a valláson kívül kell lennünk, ahol a gyakorlati tábor van ma:
   1. Minél többet vagyunk a szellemünkben, a mennyei Krisztust élvezve, annál inkább ki fogunk jönni a vallás táborán kívülre, a szenvedő Jézust követve.
   2. Minél többet maradunk a szellemünkben, hogy kapcsolatba lépjünk a mennyei Krisztussal, aki dicsőségben van, annál inkább előre fogunk menni a vallás táborán kívülre az alázatos Jézushoz, hogy szenvedjünk Vele.
   3. A valódi újtestamentumi szolgálat bevisz minket Krisztus élvezetébe a szellemünkben, a kárpiton belül, és megerősít minket, hogy kövessük Jézust a táboron kívülre az Ő szenvedéseinek közösségében az Ő Teste kedvéért – 2Kor 11,2-3. 23-33.
   4. A kárpiton belül mi részt veszünk a mennyei Krisztus szolgálatában, hogy fel lehessünk szerelve arra, hogy Ővele szolgáljunk a szomjas szellemeknek a táboron kívül.

C. Amikor belépünk a kárpiton belülre, akkor az azt jelenti, hogy bejutunk a szellemünkbe; amikor a szellemünkhöz fordulunk, és gyakoroljuk a szellemünket, akkor belépünk a kárpiton belülre – 1Tim 4,7-8.
   1. Gyakorolnunk, használnunk, alkalmaznunk, kell a szellemünket azáltal, hogy lángra lobbantjuk a szellemünket, az értelmünket a szellemre irányítjuk, és megkülönböztetjük a szellemünket a lelkünktől – 2Tim 1,6-7; Róm 8,5-6; Héb 4,12.

2. Gyakorolnunk kell a szellemünket, hogy beléphessünk a kárpiton belülre, és így közvetlen érintkezésünk legyen a mennyei Krisztussal, az Emberrel a dicsőségben, és szemléljük Őt Önmagának belénk való átömlesztéséhez és betöltéséhez, hogy mi az Ő testületi reprodukciójává válhassunk – 2Kor 3,18.
3. Amikor a kárpiton belül vagyunk, akkor az azt jelenti, hogy a Szentek Szentjében vagyunk, egy olyan tartományban, ahol részesülünk Krisztusból, és élvezzük Őt mint az elrejtett mannát, a kihajtó vesszőt és az élet törvényét, aminek végeredménye Isten testületi kifejeződése az Ő örökkévaló szándékának beteljesüléséért – Héb 9,3-4.

D. Miután Izrael fiai imádták az arany borjút, Mózes egy táboron kívüli helyre költözött, ahova mindenki elment, aki az Urat kereste, hogy találkozzon vele, mivel az Úr jelenléte és beszéde egyaránt ott volt – 2Móz 33,7-11; vö. 4Móz 12,6-8:
1. Figyelmeztetnie kell minket az aranyborjúbálvány alapelvének; ezt a bálványt Isten megváltott népe készítette, és ez bálványimádó táborrá tette őket – 1Kor 10,5-7; Ezék 14,3; 1Jn 5,21 és a 3. lábjegyzet 1. bekezdése:
   a. Az önszépítés bálványimádáshoz vezet – 2Móz 32,1-3; 33,5-6; 1Móz 35,2-4; vö. 2Móz 28,2; Ésa 60,21.
   b. A bálványimádás azt jelenti, hogy a Sátán elbitorolja azt, amit Isten nekünk adott, azért, hogy pocsékolássá tegye azt; ez azt jelenti, hogy visszaélünk azzal, amit Isten nekünk adott, és nem használjuk Isten ajándékait – anyagit sem és szellemit sem – Isten céljáért.
   c. A bálványimádás az általunk élvezett dolgok imádata, az élvezet, mulatság és szórakozás imádata – 2Móz 32,6. 18-19; vö. Zsolt 36,8-9.
   d. A bálványimádással ott van az igaz Isten imádásának a tettetése – 2Móz 32,4-6; 1Kir 12,26-30.
   e. A bálványimádással keverék van az imádatban – 2Móz 32,4-6. 21-24.
2. Mivel Mózes felismerte, hogy az Úr jelenléte többé nem lesz ott a nép között, eltávolította a sátrát, és messze a tábortól verte fel azt; az ő sátra ekkor Isten sátrává lett – 33,7.
3. A tábor egy vallásos népet jelképez, akik névben Istenhez tartoznak, de akik – valójában – bálványokat imádnak – valami mást imádnak, és valami mást keresnek, mint az Urat Magát.
4. Miután Mózes eltávolította a sátrát, és elkülönült a bálványimádó tábortól, az Úr szemtől szembe beszélt vele, éppúgy ahogyan egy ember a társával beszél – 11. vers:
   a. Isten és Mózes társak, „üzlettársak", partnerek, voltak – ugyanabban a pályafutásban vettek részt, és közös érdekeltségük volt egy nagy vállalkozásban.
   b. Mivel Mózes bensőséges volt Istennel, olyan ember volt, aki ismerte Isten szívét, aki Isten szíve szerint volt, és aki megérinthette Isten szívét – 14. vers.
   c. Be kell lépnünk a kárpiton belülre, és ki kell mennünk a bálványimádó táboron kívülre, hogy a legközelebbi és legbensőségesebb kapcsolatunk legyen az Úrral, hogy így olyan személyek lehessünk, akiknek közös érdekük van Istennel, és akiket Ő felhasználhat az Ő földi vállalkozása véghezviteléhez.

© 2025 Living Stream Ministry